

Бондарук О. А.,
асистент кафедри прикладної лінгвістики
Національного університету «Львівська політехніка»

ЛІНГВОКУЛЬТУРНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ «КОХАНОЇ ЖІНКИ» В ПОЕЗІЇ ЄЛИЗАВЕТИНСЬКОЇ ЕПОХИ

Анотація. У статті розглянуто термін «художній образ» і визначено його відмінність від поняття образу. Застосовано метод лінгвокультурної інтерпретації для вивчення художнього образу «коханої жінки» на матеріалі англійського поетичного дискурсу другої половини XVI – початку XVII ст.

Ключові слова: англійський поетичний дискурс Єлизаветинської епохи, лінгвокультурна інтерпретація, образ, образ жінки, художній образ.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку мовознавства характеризується особливим інтересом до вивчення вербального способу відтворення життєвого світу людини. Зокрема, актуальним є вивчення образного представлення світу в художньому дискурсі.

Теоретичні засади дослідження образу засвідчують, що в окремих гуманітарних науках увага зосереджується на вивченні різних типів образу. З опорою на об'єкт дослідження виділяються такі типи образу: художній образ (І. Роднянська, М. Лановик), словесний образ (Л. Белехова, Р. Зорівчак, В. Кухаренко), поетичний образ (Г. Башляр, О. Потєбня), ментальний образ (С. Косслін, І. Меркулов), візуальний образ (П. Вірільо), образ персонажа (Ю. Бондаренко, Н. Ізотова), образ автора (М. Бахтін, В. Виноградов), етнічний образ (Д. Наливайко, Г. Дизерінк), національний образ світу (Г. Гачев, О. Леонтьєв), макрообраз (В. Кикоть), мікрообраз (О. Бідюк), образ-схема (М. Джонсон, Дж. Лакофф), образ-символ (Т. Горчак). У дослідженні розглянуто питання художнього образу як складової художнього тексту й продукту поетичної мови.

Метою статті є виявити й описати основні способи тлумачення художнього образу (далі – ХО) крізь призму гуманітарних студій, у яких експліцитно розмежовують художній образ і образ. Завдання дослідження полягає у випрацюванні методики лінгвокультурної інтерпретації ХО коханої жінки в англійській поезії Єлизаветинської епохи. Актуальність праці зумовлена відсутністю чіткого розмежування термінів образ і ХО й спеціальних мовознавчих досліджень образів жінки в Єлизаветинській поезії. Матеріалом дослідження є англійський поетичний дискурс другої половини XVI – початку XVII ст. (1692 р., англійські поетичні тексти).

Грунтовні розвідки питання ХО проводились здебільшого вітчизняними та російськими науковцями в таких царинах: філософія (С. Вартазарян, Т. Орлова, І. Роднянська, Л. Тимофєєв, І. Фарман), естетика (В. Гриценко, Л. Левчук, Н. Рудяков, Л. Чернець), психологія (А. Гостев), літературознавство (Н. Валгіна, Г. Василенко, М. Епштейн, В. Жирмунський, М. Лановик, Е. Постнікова) і поетика (О. Потєбня, І. Солоділова). У мовознавчих студіях здебільшого послуговуються терміном «образ». Аналіз наукових джерел засвідчує, що в зарубіжних працях учені рідше використовують термін ХО та зосереджуються на вивченні ментального образу, який тісно пов'язаний зі

свідомістю людини (М. Бобро, Д. Гум, Е. Гомбріх, С. М. Косслін, Дж. Фодор).

Виклад основного матеріалу дослідження. У межах філософської науки ХО посідає чільне місце в розвитку вчень про образ. Сукупність ХО, які втілені у творах мистецтва, співвідносять із описаними конкретними явищами чи предметами в реальному житті. Питання наслідування життя і його явищ художником через засоби мистецтва розглядав ще Аристотель у теорії мімізису [2, с. 157], для якого уявний світ є відтворенням світу через ХО як форму освоєння життя. Сучасне бачення ХО у філософії окреслюється так:

1. Художній образ є формою художньої свідомості, яка забезпечує творче осмислення життєвого світу [12, с. 702]. Він містить оцінку явищ буття людини [4, с. 148], які фіксуються у творах мистецтв і формують художню свідомість індивіда.

2. Художній образ є чуттєвим узагальненням життєвого світу. Він є фактом уявного буття й способом художнього відображення цього світу в мистецтві [13, с. 452]. Завдяки індивідуальній, авторській ілюстрації життя [19, с. 179], ХО демонструє ідею митця про явища життєвого світу та його властивості.

3. Художній образ є думкою, утіленою в мистецтві. Він перетворює мистецтво на один із вищих виявів духовного освоєння життя людиною, зображаючи образи людей, речей, природу в різних формах мистецтва [12; 20, с. 104].

Філософи вбачають у ХО низку властивостей: а) здатність перетворити чуттєві сторони естетичних явищ у феномен художньої культури, через що мистецтво набуває риси духовності [12, с. 702]; б) соціальний характер [19, с. 191], оскільки фіксує суспільні відносини між автором і його середовищем і відображає особливості усталеного суспільного порядку; в) естетичний вплив на людину; г) історичну зумовленість, оскільки ХО відповідає ідеалам свого часу; р) утілення визначеної мети й художнього задуму автора, яке безпосередньо становить ідейний і тематичний зміст ХО; д) суб'єктивність, оскільки ХО втілює сукупність естетичних смаків, ідеалів, світогляду та соціально-класової позиції автора [11, с. 185–186; 19].

Отже, у філософії образ розглядається як результат взаємодії людини й світу, який ґрунтується на досвіді, зберігається у свідомості, а ХО – результат усвідомлення людиною дійсності, яка виражається в художній творчості.

В естетиці дослідження образу зосереджені головню на понятті ХО, який розкривається як сутнісна основа мистецтва та умова його функціонування. ХО тлумачиться як естетичне явище, носій духовно-практичного досвіду індивіда й соціуму загалом, а також як «важлива частина витвору мистецтва» [3, с. 173]. У ХО зосереджується соціокультурна інформація, яка набуває вигляду ціннісно-смыслового утворення з власною структурою та динамікою. Отже, кожний окремий ХО представляє різні особливості соціокультурної реальності.

Способи тлумачення ХО в естетиці об'єднані такими ключовими ідеями:

1. Художній образ є творчим процесом, що віддзеркалює талант митця та зумовлює емоційний стан читача. ХО формується на основі образно-сислової ідеї автора й утілюється в знакових структурах, тому деякі вчені трактують його як мистецький спосіб фіксації творчих задумів автора засобами художньої мови [8, с. 462]. За допомогою ХО митець утілює свої роздуми у витворі мистецтва, де через авторську суб'єктивну позицію в сприйнятті зображуваних предметів виявляється його свобода творчості [15, с. 23–24].

2. Художній образ є способом осмислення життя. Автор створює образ із опорою на його/її естетичні ідеали [14, с. 15], тому художнє відтворення життя в ХО проходить крізь призму уявлень автора про досконалість речей.

ХО формується на основі морально-етичних принципів та ідеалів, що ілюструють інтереси соціуму; історичного перебігу подій, які прямо чи опосередковано впливають на творчість автора-художника; особливостей творчої свідомості автора [3, с. 173]. Це зумовлює дві функції ХО – пізнавальну (формування загального уявлення про предмет на основі його опису) і чуттєву (емоційний та виховний вплив на адресата, закладений автором в образ).

Отже, естетика трактує ХО як інструмент роботи митців, за участі якого вони розкривають властивості відомого читачеві об'єкта особливим чином. Через сприйняття образу читач має змогу по-новому осмислити реальність.

У психології кількість досліджень ХО є менш численною, порівняно з іншими науками. Психологи здебільшого розглядають образ як форму представлення дійсності, беручи до уваги властивості й взаємозв'язки між його складовими. Досліджуються переживання автора, його особистий вклад у процес створення образу та вплив створеного ХО на адресата. Ключовою тезою дослідників є те, що ХО першочергово передає ідею автора [7, с. 6]. Особливості творчого бачення художника дають йому змогу бачити і сприймати світ по-особливому, вони впливають на спосіб зображення його досвіду та роздумів.

Літературознавці стверджують, що ХО є однією з основних підвалин художньої творчості й виокремлюють у визначенні ХО ті самі властивості, які виділяються у філософії та естетиці. Літературознавці також тлумачать ХО як спосіб представлення дійсності в мистецтві завдяки художньому осмисленню предметів світу [16]. У ХО зосереджено індивідуальний спосіб сприйняття світу й художнє самовираження автора [5; 10, с. 1], що вкотре підтверджує суб'єктивність зображення життєвого світу в літературному творі.

На думку літературознавців, ХО є одиницею художнього тексту, утіленою в слові, яка через мовні засоби відображає загальні чи особливі властивості конкретного предмета. Літературознавчі дослідження підтвердили важливу роль слова у створенні ХО, оскільки через слово адресат сприймає реальність, про яку оповідає автор, – поза межами слова образ не функціонує [10, с. 1]. ХО пов'язаний із вербальним досвідом адресата. Останній забезпечує розуміння інтенції адресанта, яка нерідко вербалізується через використання художніх засобів мови – метонімії, порівняння, звуконаслідування [6, с. 303].

Отже, у літературознавстві немає чіткого розмежування понять образ і ХО, оскільки в обох випадках терміни позначають особливості вербального втілення образів з урахуванням індивідуальних особливостей автора.

У поезії під час аналізу особливостей творення ХО враховується зв'язок мистецтва й реальності, що збігається із твердженнями представників інших гуманітарних наук. ХО зумовлює особливе використання поетичних мовних засобів і віршованої техніки [9, с. 101].

У зв'язку з мовностилістичними засобами та підбором тропів, які використав автор, зміст створеного в поетичному тексті образу здебільшого є повнішим за описаний об'єкт [18]. Це зумовлює виникнення ефекту прихованого змісту, який читач розкриває самостійно, опираючись на власні знання. Тому функціонування ХО в поезії пов'язане з утворенням нових, часом прихованих смислів, що пояснюється особливостями поетичних форм і зв'язками ХО між собою в межах одного твору [17, с. 43]. У результаті інтерпретатор-читач може виявити нові аспекти описаних предметів.

Аналіз вищеперелічених тлумачень ХО засвідчує, що, незважаючи на різні способи його вивчення, розглянуті науки мають багато спільного в його кінцевому визначенні.

Підсумовуючи, пропонуємо таке визначення терміна ХО – різновид образу, породжена у свідомості адресанта та вербалізована в тексті одиниця художнього представлення об'єктів, ознак чи процесів реальної чи уявної дійсності, яка чинить естетичний, чуттєво-емоційний вплив на адресата. Під час дослідження ХО коханої жінки ми першочергово опираємось на думку, що в процесі відображення дійсності ХО вербалізується, виражаючи специфіку мистецького бачення світу.

Способи вербалізації ХО підлягають інтерпретації, яка має на мені відтворити інтенцію автора. Нерідко ХО спонукає інтерпретатора-читача до індивідуальної інтерпретації, яка не відповідає задуму автора [15, с. 31]. Сприйняття ХО є повноцінним пошуком, який ґрунтується на знаннях, асоціаціях, спогадах, переживаннях, роздумах і вимагає естетичних і духовних зусиль. Вагомим інструментом розкриття ХО є культурна компетенція адресата (інтерпретатора-читача).

У статті пропонується застосування лінгвокультурної інтерпретації (далі – ЛКІ) як методу аналізу культурно-маркованих одиниць (ключових слів епохи, стереотипної лексики, ціннісно-маркованої лексики, символів, тощо), здійсненої інтерпретатором-лінгвістом. ЛКІ образу коханої жінки здійснюється на основі дослідження лінгвокультурного кодування цього образу в поетичному дискурсі. Лінгвокультурні коди є втіленням не лише можливостей мислення, а й «певним способом бачення світу, способом його осягнення», вони укорінені в історії й житті суспільства [1, с. 48].

ЛКІ досліджуваного поетичного дискурсу полягає у виділенні кодів, які є номінантами лексико-семантичного поля ЖІНКА, а також культурно-маркованих одиниць, що забезпечують образне представлення цих номінантів. Результатом є формування образу в тексті на основі поєднання цих номінантів з іншими мовними одиницями. Художність образу забезпечується лінгвокультурним простором автора. Культурно-марковані мовні одиниці вербалізують ХО жінки в поезії та використовуються для його утворення.

У поезії Єлизаветинської епохи було виявлено низку мовних одиниць на позначення жінки та згруповано всі виявлені лексеми за об'єднувальною семантичною ознакою в окремі лексико-семантичні субполя. Було виокремлено 9 субполів: GOLDEN GIRL, FAIR LADY, MARRIED WIFE, MISCHIEVOUS WITCH, WOMANHOOD, FAMILY MEMBER, SWEETHEART, BELOVED WOMAN, WORKING WOMAN.

Розглянемо детальніше субполе BELOVED WOMAN, яке складається з мовних одиниць, об'єднаних семантичною ознакою «об'єкт любові». Ця ознака входить до семантичної структури мовних одиниць на позначення коханої жінки: *fair, goddess(e), belle*. На першому етапі ЛКІ образу проведено семантико-етимологічний аналіз цих одиниць.

1. Мовна одиниця *fair* походить із давньверхньонімецької й старосаксонської лексеми *fagar* і давньоскандинавської *fagr*, її похідними формами були *feir, feier, faire*. Початково одиниця *fair* уживалася лише в ролі прикметника та означала «гарний», «привабливий», «приємний для споглядання», «милий серцю» (ця конотація була особливо популярною в поетичному дискурсі та використовувалася лише для опису жінки). Пізніше значення слова змінювалося: «елегантний», «не заплямований» (XV ст.), «шанований, бажаний» (XVII ст.).

Наприкінці XVI ст. лексему *fair* почали використовували в ролі іменника як форму звернення до об'єкта прихильності [25, с. 719], за якою закріпилося значення «красива жінка», «кохана» [22, с. 26–27; 26].

2. Лексема *goddess* є похідною формою від *God* і походить від нідерландської *godes*, у староанглійській мові її формами були *goodesse, goddes, goddace*. Основне тлумачення мовної одиниці *goddess* як богині, яку підносять і вшановують, набуло переносного значення та використовувалося на позначення жінки, якою захоплюються (зрідка для опису жінки, яка мала владу). Цю конотацію лексема отримала наприкінці XVI ст. завдяки поетам, які боготворили жінку та оспівували її красу [23, с. 271; 25, с. 866].

3. Мовна одиниця *belle* запозичена зі старофранцузької мови (*bele*) та походить із латинської *bella* (від жін. прикметника *bellus – beautiful*) [21, с. 786], позначаючи гарну, надзвичайно обожнювану жінку (завичай молоду) [26]. Активного вжитку в англійській мові ця лексема набула на початку XVII ст. [25, с. 178], використовується для вираження найвищої оцінки краси та прихильності до жінки.

Наступним етапом ЛКІ є аналіз лінгвокультурних особливостей мовного кодування коханої жінки в англійському поетичному дискурсі епохи Єлизавети I (1558–1603), наприклад:

1. *In time the strong and stately turrets fall,
In time the rose and silver lilies die,
In time the monarchs captive are and thrall,
In time the sea and rivers are made dry;
The hardest flint in time doth melt asunder;
Still living fame in time doth fade away;
The mountains proud we see in time come under;
And earth for age we see in time decay;
The sun in time forgets for to retire
From out the east where he was wont to rise;
The basest thoughts we see in time aspire,
And greedy minds in time do wealth despise.
Thus all, sweet fair, in time must have an end,
Except thy beauty, virtues, and thy friend* (Giles Fletcher)

[24].

У цьому прикладі Г. Флетчер створює ХО коханої жінки шляхом залучення номінативних одиниць *beauty, virtue, friend*. Номінантом субполя BELOVED WOMAN у тексті є лексема *fair* із атрибутом *sweet*, її сполучуваність із мовними одиницями *краса, чесноти* й *дружба* забезпечує образне

представлення жінки та ілюструє її зв'язок з ідеєю вічних цінностей, вічності її краси й чеснот. Натомість лексичне наповнення твору вербалізує об'єкти зі світу людини, які мають свій кінець (*rose and lilies die, fame fade away, earth in time decay*). Вибір у поезії мовних одиниць *rose* та *lily* є культурно-зумовленим: червоно-біла троянда є емблемою династії Тюдорів, яка символізує єдність; у культурі Єлизаветинської епохи ця квітка є символом вишуканості й краси; лілія символізує невинність і розсудливість, а на державному рівні є геральдичним символом Англії та Франції.

2. *The beauties which he in a vayne enclos'd beheld
But revelations were within his secret heart,
By which in parables thy coming he foretold;
His songes were hymnes of thee, which only now before
Thy image should be sung; for thou that goddess art
Which onely we withoute idolatrye adore* (Henry Constable)

[24].

У цьому прикладі образне представлення *goddess* (жінки-богині) об'єктивується мовними одиницями *beauties, hymnes of thee, idolatrye adore*, які маркують чарівну красу жінки та прихильність до неї. Атрибутивність ХО коханої жінки вказує на зв'язок між лексико-семантичними полями ЖІНКА і КРАСА, яке представлене одиницями *beauties* і *adore*, що знову підкреслює символіку любові до жінки, зумовленої її красою.

3. *Black is the beauty of the brightest day,
The golden belle of heaven's eternal fire,
That danced with glory on the silver waves,
Now wants the fuel that inflamed his beams:
And all with faintness and for foul disgrace,
He binds his temples with a frowning cloud,
Ready to darken earth with endless night:
Zenocrate that gave him light and life,
Whose eyes shot fire from their ivory bowers,
And tempered every soul with lively heat,
Now by the malice of the angry skies,
Whose jealousy admits no second mate,
Draws in the comfort of her latest breath
All dazzled with the hellish mists of death* (Christopher Marlowe)

[24].

Художній образ, створений К. Марло в цій поезії, присвячений красивій, коханій жінці та об'єктивованій лексемами *golden belle*. Вербалізація цього образу у творі реалізується через мовні одиниці світла й життя (*light and life*), які зумовлюють характер номінації коханої жінки. Метафоричність створеного образу представлена культурно-маркованими одиницями *heaven's eternal fire, gave him light and life* та *eyes shot fire*, які довершують вербалізацію образу. Автор твору метафорично зображає жінку через опис природи, котра є символом прекрасного. Лінгвокультурною особливістю цього образу, що зумовила спосіб його лексичного представлення, є зв'язок з історією Сходу – Зенократа була коханою жінкою і «світлом» у житті східного короля Тамбулена, відомого своєю мужністю й рішучістю дій. Окрім цього, мовні одиниці *golden* та *ivory* є атрибутивними символами Єлизаветинської епохи: лексема *golden* вербалізує уявлення краси в цей період і є ключовою в характеристиці «золотої» ери; *ivory* вказує на блідо-білий колір шкіри, який символізував особливу красу дівчини та її належність до вищого соціального класу.

На основі ЛКІ художнього образу коханої жінки охарактеризовано культурно-марковані мовні одиниці субполя BELOVED WOMAN, яке входить до лексико-семантичного поля ЖІНКА, здійснено інтерпретацію мовного кодування коханої жінки в англійській поезії кінця XVI – початку XVII ст.

Висновки. Опираючись на поставлені завдання, проведено паралель між образом і художнім образом, встановлено такі їхні відмінності: 1) образ є ширшим поняттям, він є образом зовнішнього світу, що формується у свідомості людини в процесі її діяльності, а художній образ набуває конкретного змісту й накопичує цінності суспільної свідомості, які формують творчу позицію митця, утворюють його духовне єство; 2) як образ, так і художній образ володіють пізнавальною рисою, проте чуттєвість (яка здатна вплинути на емоційний стан людини) притаманна саме художньому образу.

Результати аналізу художнього образу ілюструють міждисциплінарний характер цього терміну через актуальність його дослідження в низці гуманітарних наук і виділення спільних його ознак під час тлумачення. Незважаючи на розбіжність проблеми кожної галузі, дефініція художнього образу є спільною для усіх – художній образ є породженою у свідомості вербальною формою художнього представлення об'єктів світу, яка чинить чуттєво-емоційний вплив на адресата. Вербалізація художнього образу ілюструє авторський спосіб освоєння дійсності.

У результаті дослідження проведено аналіз терміна «художній образ» для визначення його відмінностей від терміна «образ», здійснено лінгвокультурну інтерпретацію образу коханої жінки в Єлизаветинському поетичному дискурсі. Встановлено частотність використання мовних одиниць на позначення образу жінки, які належать до субполя BELOVED WOMAN (*fair* – 59, *goddess(e)* – 27, *belle* – 1), визначено, що найчастотнішою номінантою для вербалізації коханої жінки є лексема *fair*. Основним завданням методу ЛКІ є тлумачення номінантів лексико-семантичних полів, які забезпечують вербалізацію образу, для розкриття семантики мовних одиниць і декодування образу. У статті ЛКІ тлумачиться як метод аналізу лінгвокультурного кодування тексту, що передбачає виявлення мовних засобів, зокрема культурно-маркованої лексики, які використав автор для створення художнього образу.

Література:

1. Андрейчук Н. Методологічні засади аналізу лінгвокультурних кодів у мовній картині життєвого світу людини / Н. Андрейчук // Гуманітарний вісник : всеукр. зб. наук. пр. / М-во освіти і науки України, Черкас. держ. технол. ун-т. – Черкаси : ЧДТУ, 2010. – Чис. 16. – Ч. 1 : Проблеми сучасної лінгвістики. – С. 43–49.
2. Аристотель. Поэтика. Об искусстве поэзии / Аристотель ; пер. с древнегреч. В.Г. Аппельрота. – М. : Государственное издательство художественной литературы, 1957. – 184 с.
3. Бачинин В.А. Эстетика. Энциклопедический словарь / В.А. Бачинин. – СПб. : Изд-во Михайлова В.А., 2005. – 288с.
4. Вартазарян С.З. От знака к образу / С.Р. Вартазарян. – Ереван : Издательство АН Армянской ССР, 1973. – 200 с.
5. Василенко Г.В. Художній образ як проблема перекладу / Г.В. Василенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.stattionline.org.ua/filologiya/87/15674-xudozhnij-obraz-yak-problema-pereklada.html>.
6. Васьків А. Образ художній / А. Васьків // Культурологія : [енциклопедичний словник] / [М.П. Альчук, Ф.С. Бацевич, І.М. Бойко] ; за ред. В.П. Мельника. – Львів : ЛНУ ім. Ів. Франка, 2013. – С. 303.
7. Гостев А.А. Образная сфера человека : [монография] / А.А. Гостев. – М. : Институт психологии РАН, Всероссийский научно-исследовательский центр традиционной народной медицины «ЭНИОМ», 1992. – 194 с.
8. Гучко Г. Художній образ / Г. Гучко // Культурологія : [енциклопедичний словник] / [М.П. Альчук, Ф.С. Бацевич, І.М. Бойко] ; за ред. В.П. Мельника. – Львів : ЛНУ ім. Ів. Франка, 2013. – С. 462.
9. Иванова Е.А. Особенности метафорического мышления поэтов-имажинистов (В. Шершеневич, А. Мариенгоф, С. Есенин) / Е.А. Иванова // Есенин и поэзия России XX–XXI веков: традиции и новаторство. – М.-Рязань-Константиново : РГПУ, 2004. – С. 98–106.
10. Лановик М.Б. Функціонування літературно-художнього образу в українсько-англійських перекладах (на матеріалі англійських перекладів поезій І. Калиниці та І. Драча) : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.01.06 / М.Б. Лановик. – Тернопіль : Тернопільський держ. педагогічний ун-т, 1997. – 17 с.
11. Образ художній // Філософський словник / за ред. В.І. Шинкарука. – 2-е вид., перероб. і доп. – К. : Головна редакція УРЕ, 1986. – С. 458.
12. Орлова Т. Художній образ / Т. Орлова // Філософський енциклопедичний словник. – К. : Абрис, 2002. – С. 702–703.
13. Роднянская И. Художественный образ / И. Роднянская // Философская энциклопедия : в 4 т. / гл. ред. Ф.В. Константинов. – М. : Советская энциклопедия, 1967. – Т. 4. – 1967. – С. 740 с.
14. Рудяков Н.А. Основы стилистического анализа художественного произведения / Н.А. Рудяков. – Кишинев : Штинца, 1972. – 178 с.
15. Скиба В.А. Образ художественный / В.А. Скиба, Л.В. Чернец // Литературоведение. Литературное произведение: основные понятия и термины / под ред. Л.В. Чернец. – М. : Высшая школа : Академия, 1997. – С. 22–32.
16. Словесный (художественный) образ // Валгина Н.С. Теория текста : [учебное пособие] / Н.С. Валгина. – М. : Логос, 2003. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://evartist.narod.ru/text14/18.htm>.
17. Солодилова И.А. Словесные образы как средства актуализации скрытых смыслов в изображении главных героев романов Роберта Музиля «Смятения воспитанника Терлеса» и «Человек без свойств» / И.А. Солодилова // Вестник ОГУ. – 2002. – № 6. – С. 149–157.
18. Солодилова И.А. Способы концептуализации оценки в немецком языке: на материале немецкоязычной художественной прозы : автореф. дисс. ... докт. филол. наук : спец. 10.02.04 / И.А. Солодилова. – Уфа : Башкир. гос. ун-т, 2014. – 44 с.
19. Тимофеев Л. Образ / Л. Тимофеев // Фундаментальная электронная библиотека «Русская литература и фольклор» [Электронный ресурс] – Режим доступа : <http://feb-web.ru/feb/litenc/encyclor/>.
20. Фарман И.П. Образ / И.П. Фарман // Новая философская энциклопедия : в 4 т. / гл. ред. В.С. Степин. – М. : Мысль, Ин-т философии Российской акад. наук, 2000. – Т. 3. – 2000. – С. 104.
21. A new English dictionary on historical principles: in 10 vol. / Ed. by Dr. James A. H. Murray. – Vol. 1. – Oxford : At the Clarendon press, 1888. – 1240 p.
22. A new English dictionary on historical principles: in 10 vol. / Ed. by Dr. James A. H. Murray. – Vol. 4., p. 1. – Oxford : At the Clarendon press, 1901. – 1176 p.
23. A new English dictionary on historical principles: in 10 vol. / Ed. by Dr. James A. H. Murray. – Vol. 4, p. 2. – Oxford : At the Clarendon press, 1901. – 1176 p.
24. Online collection of poems from different poets all around the world [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.poemhunter.com/>.
25. The shorter Oxford English dictionary on historical principles / Ed. by William Little, H.W. Fowler and others. – 3rd edition. – Oxford : At the Clarendon press, 1955. – Vol. 1. – 1280 p.
26. Webster's collegiate dictionary. – 5th ed. – Springfield, Mass : G. & C. Merriam Co., 1943. – 1274 p.

Бондарук Е. А. Лингвокультурная интерпретация художественного образа «любимая женщина» в поэзии Елизаветинской эпохи

Аннотация. В статье рассматривается термин «художественный образ» и обозначены основные его отличия от понятия образа. На материале английского поэтического дискурса второй половины XVI – начала XVII вв. использован метод лингвокультурной интерпретации для изучения художественного образа любимой женщины.

Ключевые слова: английский поэтический дискурс Элизаветинской эпохи, лингвокультурная интерпретация, образ, образ женщины, художественный образ.

Bondaruk O. Lingual-and-cultural interpretation of “beloved woman” artistic image in Elizabethan poetry

Summary. This article presents the analysis of artistic image definition and determination of the differences between terms image and artistic image. The English poetic discourse of the late XVI th – early XVII th centuries has been used to provide the lingual-and-cultural interpretation to analyze the artistic image of beloved woman.

Key words: artistic image, English poetic discourse of Elizabethan era, image, image of woman, lingual-and-cultural interpretation.